

K. Kiršina

CURTEA PĂSĂRELELOR NETEMĂTOARE

EDITURA RADUGA, MOSCOVA — EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

Titlul lucrării originale:
К. Кирина. Двор Непуганых Птиц.
«Советская Россия». Москва. 1971

K. Kiršina

**CURTEA
PĂSĂRELELOR
NETEMĂTOARE**

Ilustrații de *G. Nikolski*
În românește de *Mihail Calmâcu*

EDITURA RADUGA, MOSCOVA — EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI
1985

Ne-am mutat în casă nouă! Mama și tata se plimbă de colo-colo și nu se mai satură să admire noul apartament. Drept să spun, mă bucur și eu. Poți chiar să tragi o fugă prin el. Aici, scaunele nu te mai lovesc dureros la genunchi, sărindu-ți parcă singure înainte.

Cu toate acestea, n-am să uit niciodată vechea noastră locuință. Mai ales fereastra de acolo, pe care o revăd pînă și-n vis.

Chiar și mama spune uneori:
— Era o minune a minunilor
fereastra aceea.

În curte creștea un arțar de Cali-for-nia. Una din crengile lui mai rămuroase — mama îi spunea „lăbuța arțarului“ — ajungea pînă la fereastra noastră. Frunzele ei foșneau încetișor frecîndu-se de geamuri.

Cînd deschideam larg fereastra, arțarul se trăgea parcă înăuntru spre noi, cu răsuflarea lui răcoroasă. Simțeam adierea ei proaspătă pe obraz.

Razele soarelui se cerneau prin frunziș, iar lumina căpăta o culoare verzuie. Ele cădeau în odaie și în picățele de aur. Pe covor și pe fața de masă jucau umbrele: se furișau spre acești bănuți de lumină, bănuții săreau în lături și, uite-așa, se prindeau într-un joc neconținut.

Uneori, mama spunea:

— Dragii mei, parcă n-am locui la oraș, ci într-o căsuță de pădurar...
Toamna, cînd frunzele începeau

să se scuture, lumina sporea
în odaie, totul se înălbea.
Începeau și alte minunății.
Bunul nostru arțar își puna
rămuroasa lui creangă la
îndemîna pițigoilor. Stoluri
întregi de pițigoi poposeau
pe ea.

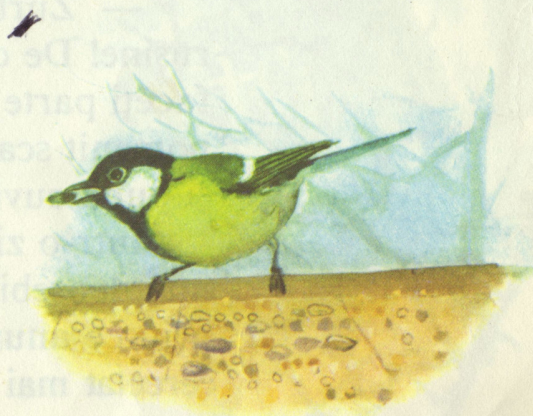
— Bine ați venit, prieteni! îi întâmpina mama. Vă dorim din
inimă o iernare cât mai plăcută!

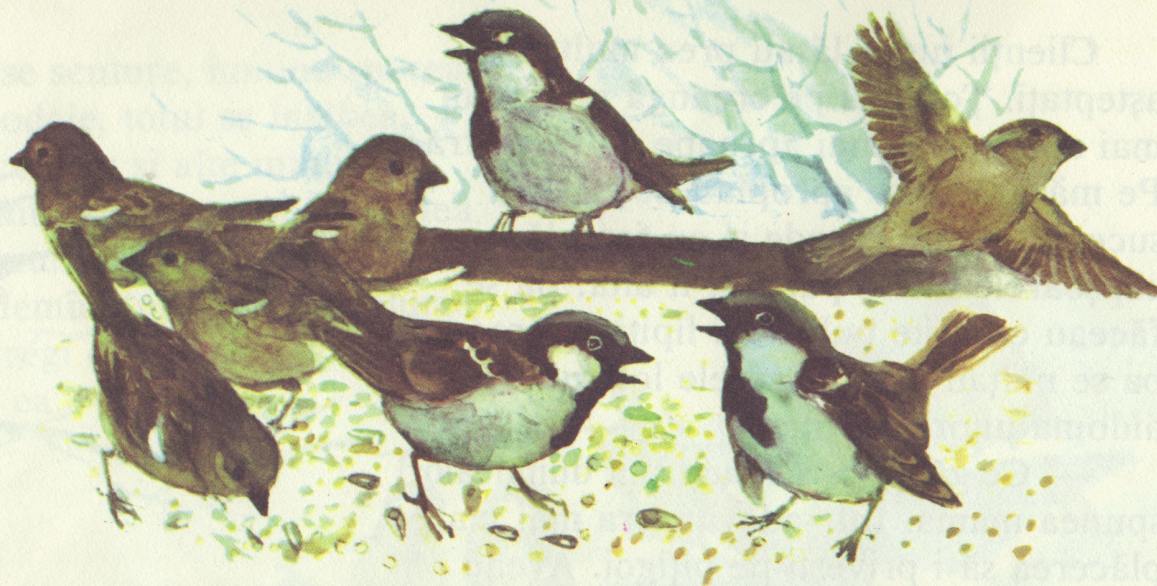
În dreptul oberlihtului nostru deschideam atunci cafeneaua
zburătoarelor, sub firma: „Tin-tin“. Așezam acolo o scîndurică
și presăram pe ea semințe de floarea-soarelui.

Clienții nu se lăsau prea mult așteptați. Țopăiau pe creangă pieziș, tot mai aproape și mai aproape de fereastră. Pe măsură ce se apropiau de ea, își suceau tot mai repede și cu fereală căpșoarele într-o parte și-n alta. Ba se făceau ca niște bulgărași lipiți de creangă, ba se nălțau pe piciorușele lor subțiri, aidoma unor balerine.

— Ce gătiți, ce spilcuiți sînt dumnealor! spunea mama. Într-adevăr, era mai mare plăcerea să-i privești pe pițigoi. Aveau niște căciulițe negre înfundate pînă la cioc și niște pieptărașe de aceeași culoare. Spatele le era verde. Aripioarele vîrsate cu dungi. Nu te mai săturai privindu-i!

Și nici gînd să se arunce mai mulți deodată asupra semințelor puse de noi. Veneau de pe creangă cîte unul. Fiecare sărea în oberlihtul deschis, lua o sămînță și — sfîrr! înapoi pe creangă. Acolo, punea gheruța pe sămînță și începea să o dezghioace cu ciocul. Pac, pac, pînă cînd dădea de miezul ei gustos. Apoi venea alt pițigoi, apoi altul. La rînd, ca la moară!

Credeam că toate păsărelele se poartă la fel. Da' de unde! Într-o zi năvăli în cafenea un stol de vrăbii. Ce hărmălaie, ce scandal au stîrnit! S-au luat la păruială, își smulgeau una alteia semințele, ciripeau asurzitor.

— Zurbagioaicelor! le-a strigat mama, nu vă e rușine! De ce nu luați exemplul de la pițigoi, că doar faceți parte din aceeași familie de zburătoare. Ați pomenit scandal la ei sau îmbulzeală? Numai ordine și bună cuviință!

Într-o zi ne-a vizitat un pițigoi cu o înfățișare mai deosebită. La început nu mi-am putut da seama prin ce anume se deosebea el de confracții săi. L-am cercetat mai de aproape și m-am dumerit: noul vizitator

nu avea codiță! Nu, nu vă mint, în locul codiței avea un pământuf de puf răsucit, de toată frumusețea.

L-am poreclit Fărăcodiță!

Să fi pierdut el codița în ghearele vreunei pisici? Cine-l știe! Pățania asta nu i-a schimbat însă cu nimic caracterul, îndeobște cunoscut, al pițigoilor. A rămas la fel de neastîmpărat ca și ei, poate doar ceva mai prevăzător.

Căci iată, într-un rînd, Fărăcodiță își făcea de lucru prin grămăjoara de semințe din cafeneaua „Tin-tin“.

Dezghioca o sămînță de coajă, înghițea miezul, mai dezghioca alta...

Deodată, pe scîndurică se mai așează un pițigoi și, țopa-țopa, cu pieptul umflat înainte, cu penele zbîrlite, porni asupra lui Fărăcodiță. Acesta țopăi în lături și — tumba! cu capul în jos, cu gheruțele agățate de marginea scînduricii... Dar arțăgosul nu se lăsă păcălit, veni iar spre el, cu aripile răsfirate, pus pe hartă, pînă-l făcu pe Fărăcodiță să-și ia zborul. Fără coadă cum era acesta, nu vroia să-l recunoască drept unul de-al lor...

— Poftim, numai de un stăpîn duceam noi
lipsă aici! rîse mama, care urmărise cu noi
toată scena.

Eu însă m-am supărat. Cu ce drept face
acest pițigoi pe stăpînul, de ce l-a alungat pe
Fărăcodiță?

Mama spuse:

— Fii pe pace, o să rezolve ei pînă la urmă
această neînțelegere.

Pe Pițigoiul-Stăpîn l-am mai văzut și după
aceea. Era mai mare decît ceilalți. Și căciulița
lui neagră era mai cu dichis decît a lor: spre

ceafă avea o pată galbenă. Părea că cineva
și-a muiat degetul într-o vopsea de culoarea asta
și i-a pus pecete pe căpșor.

Apoi au apărut și alți clienți ai cafenelei.

Era una, Bătrînica — grăsuță-grăsuță, un
ghemotoc de pene și puf. Se rostogolea ca o
minge în cafenea, se cocoșa, nu știu cum, își
așeza apoi frumos aripioarele și arăta întocmai
ca bunica noastră în șalul ei cu franjuri, legat
la spate.

Mai era una, Ciufulita-cu-Moț. Semăna leit cu vecina noastră Marina, care-și tot pieptăna moțul de jos în sus, dar tot ciufulită rămînea. Pițigușa asta își apleca într-o parte căpșorul și scăpăra din ochișorii ei negri întocmai ca Marina noastră în fața oglinzii.

Într-o zi vîntul a mișcat din loc scîndurica așezată de noi și cafeneaua zburătoarelor a avut de suferit: scîndurica a căzut pe pervazul dintre ramele ferestrei, ca într-o fîntînă de sticlă, și semințele toate s-au împrăștiat. Din casă, din păcate, nu puteam deschide fereastra, fiindcă fusese chituită și închisă pentru iarnă. Ce era de făcut?

În vreme ce ne puneam această întrebare, Ciufulita-cu-Moț se așezase pe canatul oberlihtului. Se vede treaba că fusese trimisă în recunoaștere. S-a sucit, s-a-nvîrtit ea și, deodată, și-a dat drumul în jos. S-a așezat mai întîi pe mînerul dinăuntru al ferestrei, apoi pe pervaz. De acolo, cu prada în cioc bineînțeles, — sfîr! pe mîner, pe canatul oberlihtului, pe creanga arțarului.

Și întocmai ca ea, urmînd aceeași scară — oberliht, mîner, pervaz — au făcut și ceilalți pițigoi. Asta înseamnă că, stînd deoparte și urmărind isprava iscoadei lor, pițigoii i-au reținut fără greș etapele. Bravo lor!

Diminețile noastre erau tare vesele. Mai ales în zilele de duminică, atunci cînd tata și mama nu se duceau la servicii. Ne trezeam cu toții și ascultam cîntecele pițigoilor. Încercam să ne imaginăm cu ce seamănă ele.

— Ascultați, parcă s-ar ciocni mereu două andreele subțiri de oțel, spunea mama. E ca și cum cineva și-ar împleti niște ciorapi de iarnă. S-o fi pregătind de drum lung. Poate spre Polul Nord, mai știi?

La aceste cuvinte, parcă o vedeam pe Bătrînica în șalul ei cu franjuri legat la spate, făcîndu-și de lucru cu andreele și cu un ghem de lînă...

— Ia ascultați, ne spuse într-o altă dimineață mama, parcă a început să se dezghețe afară. E zvon de picături căzînd pe o pojghiță de gheață, sub jgheab, ca

niște boabe de mazăre: zing, zing, zing...

— Asta-i bună! se miră tata.

Geamul e înghețat tun, numai horbote de gheață pe el și tu, cică a început dezghețul! Crapă pietrele de ger afară, zăpada scîrțîie sub picioare...

Dar mama o ținea una și bună:

— Și ce dacă, pițigoii știu mai bine decît noi ce și cum. Auzi-i numai cum cîntă: „Zi cu zi, zi cu zi, zi cu zi...” În limba lor asta înseamnă că fiecare zi ne apropie de primăvară, că ea e coala. De sus, pe unde zboară ei, se vede mai bine.

„Nu cumva Fărăcodiță este acela care zorește primăvara să vină mai repede? mă gîndesc în sinea mea. El, sărăcuțul, are tot interesul, căci rabdă de frig mai mult decît ceilalți, cu pămătuful lui de puf în loc de coadă...”

Ne sculăm cu toții, ne apucăm de treabă prin casă. Mă îmbrac și eu, mă spăl și prind a fredona:

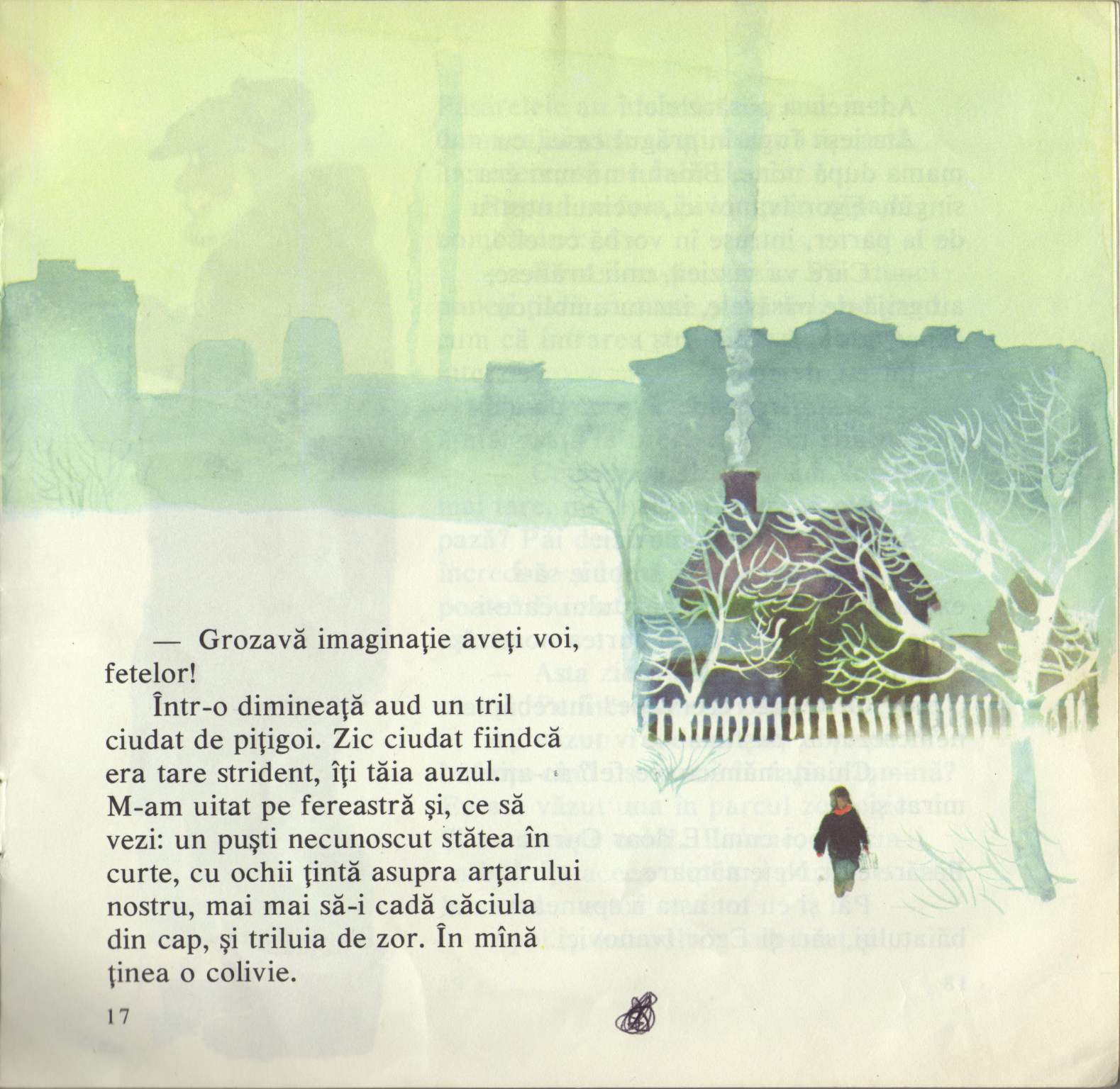
— Zi cu zi, uite-așa —
Primăvara e coala!

Tata rîde cu poftă:

— Grozavă imaginație aveți voi, fetelor!

Într-o dimineață aud un tril ciudat de pițigoi. Zic ciudat fiindcă era tare strident, îți tăia auzul. M-am uitat pe fereastră și, ce să vezi: un puști necunoscut stătea în curte, cu ochii țintă asupra arțarului nostru, mai mai să-i cadă căciula din cap, și triluia de zor. În mînă ținea o colivie.

Ademenea păsărelele!

Am ieșit fuga în pragul casei, cu mama după mine. Băiatul nu mai era singur. Egor Ivanovici, vecinul nostru de la parter, intrase în vorbă cu el.

— Care va să zică, unii hrănesc, au grijă de păsărele, iar tu umbli cu capcana după ele!

Iar eu, de colo:

— Să-ți fie rușine! Pleacă de-aici cu capcana ta!

Mama mă trase de mîneacă:

— Nu așa, stai puțin.

Apoi, lui Egor Ivanovici:

— Egor Ivanovici, trebuie să-i explicăm cu binișorul băiatului care-i situația. El nu știe că în curtea noastră e un fel de rezervație.

— Ce fel de rezervație? întrebă, neîncrezător, puștiul.

— Chiar, mămico, ce fel? m-am mirat și eu.

— D-apoi cum! E doar Curtea Păsărelelor Netemătoare...

— Păi și eu tot asta îi spuneam băiatului, sări și Egor Ivanovici.

Păsărelele au încredere în noi, iar dumnealui vine să știrbească această încredere, să ne facă de rîs.

Puștiul se foia în loc prin zăpadă, bombănind:

— Re-zer-va-ție, auzi... Păi atunci puneți pază în curte și un aviz pe gard, cum că intrarea străinilor este strict interzisă.

Egor Ivanovici își duse mîna înmănușată la ureche:

— Ce-ai spus, ce-ai spus? Vorbește mai tare, nu te rușina. Zici să punem pază? Păi de ce să o punem? Pe încredere și bună înțelegere nu se poate? Eu zic că se poate, e mai bine așa.

— Asta ziceam și eu! spuse și mama. Pe încredere și bună înțelegere...

Ați văzut vreodată cum clipește bufnița cînd i se pune în față o lumină? Eu am văzut una în parcul zoologic. Și avea niște ochi!... Ei bine, întocmai ca bufnița aceea clipea și puștiul nostru la auzul acestor cuvinte.

Apoi își luă colivia sub braț și

părăsi hotărît curtea. Curtea Păsărelelor
Netemătoare...

Casa noastră veche a fost demolată,
în locul ei se construiește un bloc nou
cu multe etaje. Noi ne-am mutat pe o
altă stradă, stăm la etajul cinci. Pînă
la ferestrele lui nu poate ajunge nici
un arțar.

— În schimb, ne spune mama,
avem mult cer deasupra. Și norii, și
stelele-s coala.

— Dar cu pițigoii cum rămîne?
o întreb.

— Odată cu venirea verii, pițigoii
au zburat în pădure. Ce-o să se întîmple
la toamnă, vom mai vedea, spune
mama. Și apoi, zic, cafenea să fie, că

1. HA HA HA HA HA

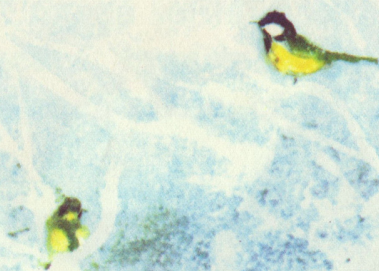
mușterii s-or găsi berechet. Înaripați cum sînt, cinci etaje sînt o nimica toată pentru ei.

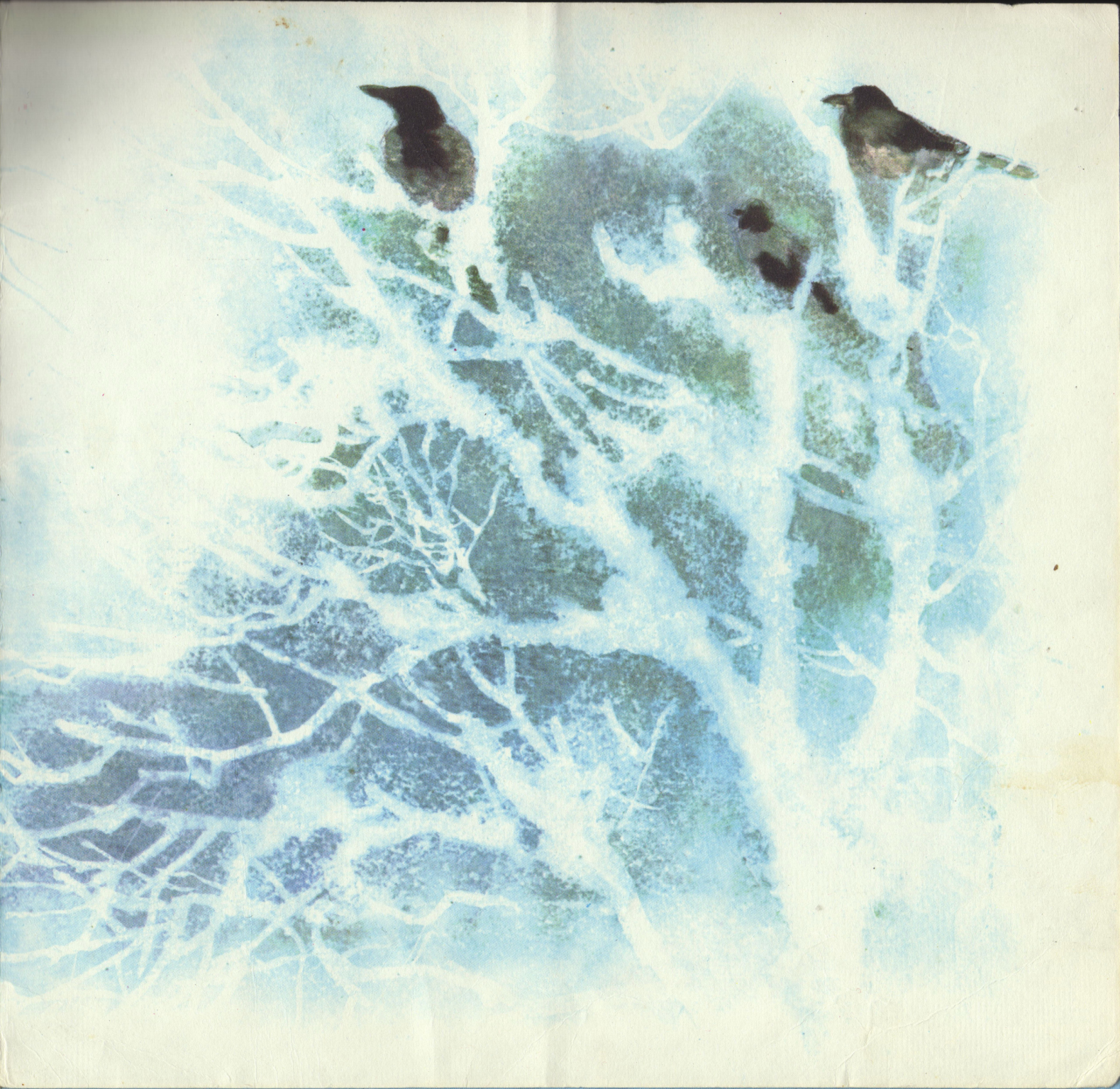
„Atunci s-ar putea, îmi zic bucuroasă, ca vechile noastre cunoștințe să ne mai viziteze...”

După cum s-ar putea ca ele, adică Fărăcodiță și Bătrînica, Ciufulita-cu-Moț și Pițigoiul-Stăpîn, cel cu pată galbenă pe căpșor, să poposească și la alte ferestre.

Dacă veți da ochii cu ei, să știți — toți au mare încredere în noi, oamenii.

o n m p a
o s

An abstract painting with a textured background of green and blue. There are several dark, irregular shapes scattered across the canvas, possibly representing birds or leaves. The overall style is expressive and somewhat somber.

Lector: E. Şişmanian
Tipărit în U.R.S.S.

© Editura Raduga, Moscova, 1985
© Traducere de Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1985